

Chương 657: Thảm Hoạ Cổng (86) - Christina Hành Động (Số từ: 5527)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:04 PM 24/12/2023

(Tluc: Noel dui dẻ ~~)

Khi bình minh ló dạng, Lực lượng Đồng minh đã dành cả ngày để bảo vệ đồn trú của họ. Bây giờ, họ sắp chào đón buổi sáng lên đường.

Và thế là buổi sáng đã đến ở Lazak.

Giống như trong trận chiến vừa qua, tôi đã cải trang thành một trong những người lính của Lực lượng Đồng minh.

Trong lột này, tôi sẽ bước vào chiến trường với tư cách là một người lính và tham gia vào trận chiến cuối cùng.

Tuy nhiên, cũng giống như lần trước, Harriet, Olivia, Liana cũng như các Chúa tể Ma cà rồng đều đã hoàn tất việc chuẩn bị.

Các Thánh Hiệp Sĩ và các linh mục của Thánh Hiệp Sĩ Đoàn, lực lượng đầy đủ của chúng tôi, đã vô tình được triển khai trong Lực lượng Đồng minh.

Vì vậy, khi Lực lượng Đồng minh phát huy hết sức mạnh thì chúng tôi cũng vậy.

Năm Chúa tể Ma cà rồng, cũng như các pháp sư của mỗi Gia tộc, cũng đã hoàn tất việc chuẩn bị của mình.

“Anh có thể đi một mình.”

"Theo logic đó, tại sao anh phải đi chứ?"

"...Điểm cân bằng."

Thực ra, có khả năng cao là sức mạnh của chúng tôi sẽ không cần thiết.

Đó là lý do tại sao tôi có thể đi một mình.

Tuy nhiên, nếu tôi tranh luận theo cách đó, tôi không thể giải thích tại sao ngay từ đầu tôi cần phải đi, nên những người khác đã lên kế hoạch đi theo.

Nhưng đó không phải là tất cả.

Không chỉ Olivia Lanze, mặc bộ áo giáp của Thánh Hiệp Sĩ, đang chờ đợi sự khởi hành.

“Đã lâu rồi tôi mới chiến đấu thay vì chỉ huy.”

Eleion Bolton cũng đã quyết định tham gia vào cuộc bao vây Diane.

Không ai thúc giục ông, nhưng ông đã tình nguyện.

Mặc dù là một Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ đã nghỉ hưu, ông lập luận rằng sẽ không ai nhận ra ông nếu ông đeo kính che mặt.

Giống như Olivia, người cải trang thành Thánh Hiệp Sĩ, Eleion Bolton dường như cũng làm theo.

Charlotte cũng đề nghị chiến đấu trong một ngày nhưng đã rút lui khi tôi cau mày.

Charlotte có khả năng chiến đấu nhưng cô ấy không biết cách chiến đấu.

Đó là lý do tại sao Charlotte với vẻ mặt khó chịu chỉ đến tiễn chúng tôi.

Airi cũng có sức mạnh chiến đấu khủng khiếp với tư cách là Nữ hoàng Succubus, nhưng vì cặp sừng của cô ấy khiến việc nguy trang trở nên bất khả thi nên tôi đã bảo cô ấy đừng đến nữa.

Lực lượng của chúng tôi không lớn bằng Lực lượng Đồng minh.

Nhưng quân đội của chúng tôi đã nằm trong Lực lượng Đồng minh nên hầu như tất cả những người có khả năng chiến đấu ở Lazak đều đang tiến ra chiến trường.

Con số không lớn.

Nó khiến tôi tự hỏi liệu đây có thực sự là toàn bộ sức mạnh của Ma vương hay không.

Tuy nhiên, chỉ với nhóm nhỏ này, tôi đã suýt nuốt chửng cả lục địa.

Dù sao.

Trước khi khởi hành.

Với tư cách là một vị Vua, tôi nên nói điều gì đó.

Không phải tất cả mọi người đều sẽ chiến đấu, nhưng tất cả mọi người đều ở đây.

Harriet.

Olivia Lanze.

Liana de Grantz.

Eleion Bolton.

Eleris.

Lucynil.

Gallarush.

Luvien.

Antirianus.

Ma cà rồng của Gia tộc Thursday, Friday, và Saturday.

Charlotte de Gardias.

Airi.

Sarkegaar.

“Ta không biết làm thế nào để có những bài phát biểu hoành tráng.”

Chỉ có một điều tôi có thể nói trước mặt những người này, những người có thể coi là toàn bộ sức mạnh của tôi.

"Mọi thứ chúng ta làm cho đến nay đều là để tồn tại."

Đúng vậy.

Chúng tôi đã làm tất cả những điều này để tồn tại.

"Vì vậy, hãy sống sót."

Không có gì khác để mơ ước hay mong muốn, ngoài sự sống còn.

Không chỉ cho những người này mà còn cho tất cả những người đứng về phía tôi.

Và dành cho những người không đứng về phía tôi.

Tôi cầu nguyện cho cuộc sống và sự sống còn của họ sau chuyện này.

Thực ra, trận chiến cuối cùng đã bắt đầu từ rất lâu trước khi chúng tôi đến được Diane.

Những con quái vật sôi sục đã lang thang ngoài ranh giới thành phố được một thời gian và chúng vẫn tiếp tục xuất hiện.

Ngày diễn ra trận chiến chỉ là thời điểm Diane đến nơi cách đó một ngày.

Trên thực tế, trận chiến cuối cùng về cơ bản đã bắt đầu từ hai ngày trước.

Lực lượng Đồng minh cắt ngang làn sóng quái vật.

Như mọi khi, Ellen Artorius dẫn đầu đội tiên phong.

Cô chém xuyên qua lũ quái vật bằng lưỡi của Hư Không Kiếm, khoác lên mình Áo Choàng Thần Mặt Trời đốt cháy mọi đòn tấn công và không ngừng lao về phía trước.

-Waaaaaah!

-Kwaaaaaaa!

Tiếng kêu của những người lính giận dữ và tiếng hú của lũ quái vật xé nát thế giới với cường độ khủng khiếp.

Đây là chiến trường cuối cùng.

Tất nhiên, số lượng quái vật khổng lồ không thể so sánh được với những trận chiến trước, và Lực lượng Đồng minh không chỉ phải tiến về phía trước mà còn phải chống đỡ làn sóng quái vật đang tấn công họ từ mọi hướng.

Đó là một cuộc chiến để xem liệu sự tiêu diệt của Lực lượng Đồng minh sẽ đến trước hay sự phá hủy tất cả các Công dịch chuyển của Diane.

Nói một cách rất tàn nhẫn, ngay cả khi Lực lượng Đồng minh bị tiêu diệt ở đây, chỉ cần đạt được mục tiêu phá hủy tất cả các Công dịch chuyển là đủ.

Những con quái vật còn lại trên thế giới có thể bị tiêu diệt dần dần.

Miễn là không còn quái vật nào xuất hiện nữa.

Ma thuật và lửa, kiếm và móng vuốt đụng độ nhau.

Chất độc, ngọn lửa và tia sét tuôn ra từ miệng những con quái vật bay, thiêu đốt mặt đất.

Đáp lại, những khẩu pháo ma thuật và tia sét bắn ra từ mặt đất, xé nát và đốt cháy những con quái vật đang bay giữa không trung.

Vô số sinh mạng đã mất, cả con người và quái vật.

Tất cả họ đều đã đi đến hồi kết của cái ác này.

“Titan đã đến chưa? Titan có đến không?”

“Titan sẽ được triệu hồi khi cuộc tấn công vào Diane bắt đầu!”

Chiến trường cuối cùng, đầm máu và thịt, tàn khốc vô cùng so với những trận chiến trước.

"Huh!"

*Kwaaaaarrr!

Khi những tia lửa bay quanh mắt Heinrich, một đàn quái vật đang lao về phía trước đã bị quét sạch bởi một dòng lửa đỏ thẫm.

Hàng nghìn con quái vật bị thiêu rụi ngay lập tức, và những con sống sót sau ngọn lửa sẽ xông vào và tàn sát những người lính.

Có những con quái vật miễn nhiễm với lửa.

Heinrich đã quen với sự thật đó.

Nhưng anh không bao giờ có thể quen được với cảnh người ta bị giết bởi những con quái vật mà sức mạnh của anh không thể xử lý được.

*Loé!

*Bùm!

Tuy nhiên, khi Heinrich nhìn thấy con quái vật vừa xuyên qua ngọn lửa bị một tia sét từ trên trời đánh xuống và phát nổ, đôi mắt của anh ta mở to.

—Sấm Sét.

Điều đó chắc chắn có thể thực hiện được thông qua ma thuật.

Nhưng sau đó.

*Kwoooooong!

Khi bầu trời đột ngột tối sầm, tia sét bắt đầu nổi lên giữa những đám mây đen.

Ngay lúc đó.

*Loé!

Heinrich không khỏi nheo mắt trước ánh sáng chói mắt.

Trong một khoảnh khắc rất ngắn, hàng chục, không, hàng trăm.

KHÔNG.

*Kwoooooong!

Heinrich chỉ có thể ngơ ngác nhìn cảnh hàng nghìn tia sét càn quét chiến trường và tiêu diệt lũ quái vật.

Nó không kết thúc chỉ bằng một đòn.

*Loé!

Hàng ngàn tia sét mỗi giây trút xuống chiến trường.

Ngay cả ma thuật cấp cao nhất, Thunderstorm, cũng không thể đạt được mức độ hủy diệt này.

Những tia sét nhuộm màu chiến trường trong ánh sáng trắng, xóa sạch lũ quái vật như thể chúng đang bị một cục tẩy xóa sạch.

Và nó đã xảy ra trên toàn bộ chiến trường.

“Liana...?”

Một cách tự nhiên.

Heinrich không khỏi biết thứ này do ai làm.

Một cơn bão sét đánh xuống từ bầu trời u ám đáng ngại.

Giống như những phát bắn có mục tiêu, chúng xuyên qua những đợt sóng không lồ.

“Cậu ổn chứ?”

"Tớ đau khổ muốn chế đây."

Liana, với đôi mắt đen, nhăn nhó và nôn ói trước câu hỏi của Harriet.

Ở một góc chiến trường của Lực lượng Đồng minh.

Chỉ có một số ít người biết rằng trận mưa sấm sét khắp toàn bộ chiến trường bắt nguồn từ Liana, người đang nôn ói ngay tại chỗ này.

Bất chấp cơn trầm cảm ớn lạnh, Liana vẫn tiếp tục tập trung vào sức mạnh của mình.

Nhiều tia sét hơn.

Thêm nhiều sấm sét hơn nữa.

Với nó, cô đã tiêu diệt lũ quái vật và dọn đường.

"Nhưng bây giờ tớ nghĩ mọi chuyện đã kết thúc, đó là vấn đề vì tớ cảm thấy tâm trạng của mình đang được cải thiện."

Trước câu đùa đen tối của Liana, Harriet gượng cười.

Mặc dù bị bao vây nhưng Lực lượng Đồng minh vẫn mạnh hơn bao giờ hết.

Và mặc dù số lượng của họ còn ít nhưng lực lượng của Ma vương đã tham gia cùng họ là không thể bỏ qua.

Nếu sự tồn tại của Liana cho phép cô thực hiện những nhiệm vụ vượt xa những gì mà một số sư đoàn quân sự có thể hoàn thành, thì điều tương tự cũng đúng với mỗi Chúa tể Ma cà rồng và thân quyến của họ.

Còn quá sớm để lạc quan, nhưng họ không thể không coi tình hình là thuận lợi.

Đây có thực sự là kết thúc?

Lo lắng về điều gì sẽ xảy ra tiếp theo, Harriet bắt đầu tự hỏi liệu Thảm Hoạ Công có thực sự kết thúc như thế này hay không.

*Loé!

“Hử...?”

Những tia sáng bắt đầu xuất hiện khắp chiến trường.

Đó không phải là ánh sáng hủy diệt.

Nơi những tia sáng xuất hiện, sự hủy diệt không xảy ra.

Nó biến mất.

Cả Liana và Harriet đều ở vị trí có thể quan sát toàn bộ chiến trường nên họ có thể nhìn thấy những tia sáng trắng đồng thời giữa những vụ nổ và lửa.

Đó không phải là ánh sáng liên quan đến sự hủy diệt.

"Dịch chuyển tức thời...?"

Đó chắc chắn là ánh sáng phát ra từ Không Gian Ma Pháp.

Nhưng qua ánh sáng đó, không có ai đến cả.

Nó đã biến mất.

Cùng với ánh đèn nhấp nháy, ai đó đã biến mất.

Người biến mất không phải là những người lính bình thường.

Đó là những người lính đội mũ kín mặt.

Liana ngơ ngác lắm lắm khi chứng kiến cảnh tượng khó tin.

"Có phải những kẻ Bất diệt... đang biến mất?"

Harriet cũng trợn tròn mắt trước cảnh tượng đó.

"Không thể nào... Không thể nào. Không thể nào... Không thể nào..."

Harriet không khỏi cứng đờ trong trí tưởng tượng khủng khiếp của mình.

Nhưng thực tế bày ra trước mắt họ đã nói cho họ biết sự thật.

Những kẻ Bất diệt đã tự mình rút lui.

“...Hòa!”

Ludwig đột ngột nhận ra mình bị buộc phải Dịch chuyển đi nơi khác, cùng với một chùm ánh sáng trắng, giữa lúc đang giết một con quái vật.

"Cái gì...? Chuyện gì đang xảy ra vậy...?"

Ngay khi vừa nhảy vào chiến trường và hạ gục một con quái vật khổng lồ chỉ bằng một đòn, Ludwig lại bị cuốn vào một bùa phép biến về mà không hiểu tại sao.

Khi Ludwig mở mắt ra, anh thấy mình đang ở một nơi quen thuộc.

Điễm đến nơi kẻ Bất diệt được triệu hồi khi bị hư hại.

Cơ sở nghiên cứu dưới lòng đất của Đại học Phép thuật Temple.

Mặc dù Temple không thể sử dụng Không Gian Ma Pháp, nhưng hiện tại khả năng Dịch chuyển tức thời có giới hạn trong các cơ sở dưới lòng đất của Đại học Phép thuật.

Các kẻ Bất diệt phải quay lại đây để sửa chữa nếu bị hư hỏng.

Ludwig ngơ ngác nhìn vào đại sảnh rộng lớn với những công phục hồi và những thùng lớn.

Đương nhiên, ngay cả khi kẻ Bất diệt không bị tiêu diệt, chúng vẫn có thể dễ dàng được triệu hồi lại.

Trong nháy mắt, đó không chỉ là Ludwig.

Cùng với ánh sáng đó, các pháp sư và binh lính Bất diệt đang bị triệu hồi với tốc độ đáng kinh ngạc.

Nhìn thấy pháp sư niệm chú, Ludwig không khỏi hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Những kẻ Bất diệt đang rời khỏi chiến trường, và anh cũng bị buộc phải triệu hồi bởi Triệu Hồi Ma Pháp.

Chỉ có thể có một người có khả năng làm được điều đó.

"Christina...?"

Ludwig thở dài khi nhìn thấy Christina đang bình tĩnh đứng giữa đám kẻ Bất diệt đang tụ tập.

Gần đó, trong một trạm chữa bệnh tạm bợ, Anna và Louis Ancton đang tựa lưng vào tường, ngủ say.

Rõ ràng là họ đã bị buộc phải ngủ.

Không đời nào hai người họ lại đồng ý với một việc như thế này.

"Đừng hoảng sợ, Ludwig. Tất cả đều là một phần của kế hoạch," Christina nói với vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn Ludwig đang ngơ ngác.

"Christina? Cậu... cậu đang cố làm gì vậy?"

Ludwig không thể chấp nhận tình hình.

Đó là trận chiến cuối cùng.

Chỉ cách một bước nữa thôi.

Nhưng bỏ lại bước cuối cùng đó và rút lực lượng quan trọng nhất, kẻ Bất diệt, khỏi chiến trường không có gì là điên rồ.

Bất kể ý định, cho dù mục đích hợp lý đến đâu.

Đây là điều không bao giờ nên làm.

Nhìn thấy vẻ mặt của Ludwig, Christina nhàn nhạt mỉm cười như thể biết anh đang muốn nói gì.

"Có thể cậu không biết, nhưng hầu hết các Lực lượng Đồng minh đều đứng về phía Ma vương. Nếu Thảm Hoạ Cổng kết thúc mà không gặp rắc rối gì, toàn bộ liên minh sẽ nằm dưới sự kiểm soát của Ma vương."

"VẬY... cậu định làm gì?"

"Nếu liên minh trở thành của Ma vương, nhân loại cũng sẽ trở thành của Ma vương."

Ludwig hỏi bằng miệng nhưng anh đã biết rồi.

Anh không thể không hiểu tại sao Christina lại làm điều này và điều gì sẽ xảy ra tiếp theo chỉ bằng cách nghĩ về nó.

“Chúng ta không thể để nó như thế được, phải không?”

"Không, Christina... Không. Điều này... Điều này không đúng! Điều này thật điên rồ!"

Ngay cả khi những kẻ phản bội nhân loại và đứng về phía Ma vương là đáng khinh, và ngay cả khi họ không thể bị bỏ lại một mình, điều đó có biện minh cho việc làm như thế này không?

Cuối cùng, những người bất lực sẽ chết trước, và họ chẳng liên quan gì đến tình huống này.

Christina bình tĩnh nói rằng cô sẽ hy sinh họ.

"Đó không phải là tiêu diệt liên minh. Mà là giảm số lượng của chúng. Chúng ta có đủ kẻ Bất diệt để xử lý tình hình."

Nếu có một đội quân định mệnh nằm dưới sự kiểm soát của Ma vương thì coi như đội quân đó đã thuộc về hắn rồi.

Vì vậy, họ sẽ làm suy yếu chúng.

Chỉ dùng những kẻ Bất diệt để bóp cổ chúng cho đến khi chúng không thở được nữa.

“Trong khi đó, không có may mắn nào hơn việc kẻ thù của chúng ta chết trong khi chiến đấu với quái vật, phải không?”

Đôi mắt của Ludwig mở to khi anh đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Anh không thể đứng yên được.

Anh không thể.

Với một tiếng thịch, Ludwig nắm lấy cổ áo Christina.

"Hãy dừng sự điên rồ này lại. Hãy gửi những kẻ Bất diệt trở lại cho Diane ngay lập tức."

Bản thân Ludwig có thể đã vượt qua ranh giới, nhưng không đến mức như Christina.

Anh không bao giờ có thể tưởng tượng được cô sẽ làm một việc như thế này.

Đó chẳng là gì ngoài sự điên rồ.

Đó là một hành động điên rồ, một hành động không thể hiểu hay chấp nhận được.

Bất chấp giọng nói lạnh lùng của Ludwig, Christina vẫn mỉm cười khi bị nắm cổ áo.

"Thật sao? Vậy chúng ta chỉ nên triển khai kẻ Bất diệt như thế này và cho rằng Thảm Hoạ Công sẽ được giải quyết?"

"Chính xác! Không quá muộn để nghĩ về nó một khi mọi chuyện đã kết thúc! Làm việc này, làm việc này không vì lợi ích của bất kỳ ai cả!"

“VẬY còn việc trả thù thì sao?”

"...Cái gì?"

"Hơn một nửa Lực lượng Đồng minh đã rơi vào tay Ma vương và Hoàng đế đang cố gắng từ bỏ Đế quốc. Cuối cùng, để trả thù chính xác, cậu sẽ phải giết Ma vương, Hoàng đế, Ellen và mọi người, nếu không. Cậu có nghĩ rằng có thể giết chết Ma vương và để những người đứng về phía hắn yên không? Cậu có tin rằng có thể sàng lọc thực thể khổng lồ của Lực lượng Đồng minh và chỉ giết những người đã làm sai không?"

“Cậu... cậu đang... nói về cái gì vậy...?”

"Cuối cùng, chỉ có quái vật Công giết những người đáng lẽ phải chết thay vì kẻ Bất diệt. Sự khác biệt duy nhất là kẻ Bất diệt giết chúng hay quái vật giết."

Một người phải đối mặt không phải một người, mà là một nhóm.

Nếu chiến tranh kết thúc mà không có bất kỳ thiệt hại lớn nào như thế này, nó sẽ chỉ khiến quân đội Ma vương mạnh mẽ hơn nữa.

Tốt hơn là nên làm suy yếu chúng trước.

Dù là sau này hay bây giờ, kẻ Bất diệt đã phải giết một số lượng lớn người.

"Ludwig. Thực ra làm điều này bây giờ là chúng ta có thể ngăn chặn một cuộc chiến sau này giữa Lực lượng kẻ Bất diệt và Lực lượng Đồng minh. Nếu Lực lượng kẻ Bất diệt và Lực lượng Đồng minh chiến đấu, sẽ có nhiều người chết hơn, phải không?"

"Đó chỉ là nguy biện thôi, Christina. Nó thậm chí còn không phải là một lập luận hợp lý!"

Nếu Thảm Hoạ Cồng kết thúc với việc Lực lượng Đồng minh ở trong tình trạng tốt và kẻ Bất diệt sau đó quay lại chống lại Lực lượng Đồng minh, những người đã trở thành quân đội của Ma vương, thì trận chiến tiếp theo sẽ gây ra thiệt hại lớn hơn nữa.

"Bằng cách giảm quân số trước, chẳng phải Lực lượng Đồng minh sẽ đầu hàng kẻ Bất diệt sao? Chúng sẽ biết rằng bản thân không thể chiến thắng. Nghĩ mà xem, Ludwig. Đây là cách để cứu mạng."

Để tránh việc giết chóc nhiều hơn về sau, người ta tha thứ cho những cái chết ngay bây giờ.

Đúng là nếu trận chiến thứ hai giữa Lực lượng kẻ Bất diệt và Lực lượng Đồng minh, những người đã trở thành quân đội của Ma vương, dẫn đến sự tiêu diệt của Lực lượng Đồng minh, thì sẽ có nhiều người chết hơn nếu chiến tranh kết thúc như thế này.

Tuy nhiên, nếu Lực lượng Đồng minh chịu tổn thất đáng kể trong Chiến tranh Công, chúng có thể đầu hàng kẻ Bất diệt vô điều kiện, cho dù chúng có đứng về phía Ma vương hay không. Trong trường hợp đó, số người thực sự sẽ chết sẽ ít hơn.

Nếu mọi chuyện diễn ra như Christina nói thì đó là sự thật.

"Mọi người sẽ không chỉ chờ chết. Kẻ Bất diệt cũng sẽ không rời xa chiến trường lâu."

"...Cái gì?"

"Cho dù hắn đang ẩn nấp ở đâu đó theo dõi tình hình hay cải trang thành thứ gì khác. Khi họ nghĩ Lực lượng Đồng minh sẽ bị xóa sổ, những kẻ chúng ta cần giết sẽ lần lượt lộ diện."

"Ý cậu là... chúng ta nên đợi điều đó ngay bây giờ à?"

"Tất nhiên rồi."

Ai đó phải lấp đầy khoảng trống sức mạnh do sự vắng mặt của kẻ Bất diệt.

Vì vậy, nếu hắc ta đang quan sát từ đâu đó, lực lượng của Ma vương sẽ lộ diện.

Dù là cá nhân hay nhóm, bằng cách này hay cách khác.

"Một khi chúng lộ diện, chúng ta sẽ triển khai kẻ Bất diệt một lần nữa. Kẻ Bất diệt sẽ tiêu diệt những con quái vật đó và cả chúng nữa."

"..."

"Đừng lo lắng. Nếu Ma vương lộ diện sớm hơn, kẻ Bất diệt cũng sẽ nhanh chóng được tái triển khai trên chiến trường."

Khi Ma vương lộ diện để hỗ trợ Lực lượng Đồng minh, kẻ Bất diệt sẽ ra chiến trường để giết hắc.

Kế hoạch là khai thác mong muốn của Ma vương về sự sống còn của nhân loại.

Ludwig tin rằng Ma vương cũng phải chịu trách nhiệm về tình trạng này.

Nhưng đó có thực sự là trường hợp này?

"Đây không phải... đây không phải là sự trả thù... Không, không phải. Không phải! Mọi người đang chết vì chúng ta, không phải vì Ma vương. Dù sao đi nữa, chúng ta mới là những người đáng

bị giết, không phải Ma vương hay Hoàng đế! Tại sao mọi người phải chết? Tại sao họ phải hy sinh theo ý muốn của cậu? Đó không phải là lý do tại sao chúng ta đã làm tất cả những điều này! Đó không phải là lý do tại sao chúng ta tạo ra kẻ Bất diệt!"

Ludwig không khỏi kêu lên thống khổ khi nghĩ đến việc đổ máu của những người vô tội để triệu hồi Ma vương nhằm trả thù.

"Cậu đang nói gì vậy, Ludwig...?"

Trước câu hỏi của Ludwig, Christina nghiêng đầu, cổ áo cô nắm chặt.

"Tôi chưa bao giờ nói... tôi làm điều này vì con người..."

"Cái gì?"

"Cậu cũng vậy. Cậu không muốn làm điều này vì người dân mà để bắt những kẻ đáng bị trừng phạt phải trả giá, phải không?"

Ludwig chắc chắn đã nói thế.

"Tôi chỉ muốn trả thù."

Christina chưa bao giờ tuyên bố mình đại diện cho những người đã hy sinh hay là người lên tiếng cho những lời than phiền của họ.

Đây chỉ đơn giản là sự trả thù trên thế giới.

Không có gì hơn ngoài việc trút giận.

Cho một ai đó.

Họ chưa bao giờ nói rằng họ làm điều này vì một kết thúc hoành tráng và có hậu.

Kẻ Bất diệt được tạo ra để kết thúc Thảm Hoạ Cổng và sử dụng sức mạnh đó để trả thù.

Đó là tất cả về việc bắt những người có trách nhiệm phải trả giá.

Christina chưa bao giờ nói rằng cô tạo ra kẻ Bất diệt cho kẻ yếu hoặc đại diện cho họ.

“Không phải cậu đã nhận định nhầm sao?”

"..."

"Ludwig, ý định của cậu. Giết Ma vương, bắt mọi người phải trả giá cho những sự kiện này. Không phải cậu đang thầm nghĩ nó liên quan đến công lý hay điều gì đó hoành tráng sao?"

Đó là một quyết tâm không liên quan đến sự phán xét thiện và ác.

Tuy nhiên, bây giờ, anh đang đặt câu hỏi tại sao họ lại hy sinh kẻ yếu và kêu gọi thứ gì đó giống như công lý.

“Nếu cậu nghĩ đây là điều tốt hay điều đúng đắn, Ludwig... thì cậu vẫn... vẫn...”

Với một nụ cười kinh hoàng, Christina nói,

“Cậu vẫn là một tên ngu mụ.”

Nó luôn luôn là về sự trả thù.

Họ đã bắt đầu với ý định trả thù, tìm kiếm sự báo thù.

Và bây giờ, tuyên bố rằng có những giới hạn đối với những gì họ có thể làm, rằng họ phải duy trì đạo đức của mình, thật là buồn cười.

Nghe những lời của Christina, Ludwig nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen giờ đã ngập tràn vực thẳm của cô, đôi mắt anh mở to đầy hoài nghi.

"Có thể cậu đúng... nhưng... nếu đây là sự trả thù, nếu chúng ta phải làm điều gì đó như thế này để đạt được nó... nếu chúng ta thực sự trở thành người phải trả giá..."

Ludwig siết chặt cổ áo Christina.

“Tôi sẽ không tham gia vào cái gọi là trả thù này.”

Christina, người đã trở thành một con quái vật, không thể hiểu hay chấp nhận được điều đó.

Cô ấy đã trở thành một sự tồn tại không nên tồn tại trên thế giới này.

Tuy nhiên, giết Christina cũng không phải là một lựa chọn.

"Hãy gửi tôi trở lại. Ít nhất chỉ có tôi."

Khi nghe lời tuyên bố lạnh lùng của Ludwig, Christina mở to mắt.

“...Cậu nghiêm túc chứ?”

Christina phần nào cảm nhận được rằng anh sẽ nói điều gì đó như thế.

"Đúng vậy."

"..."

"Dù cậu có làm gì đi nữa, tôi không thể ngăn cậu bằng sức mạnh của mình và cậu sẽ không nghe lời tôi. Vì vậy, chỉ có một điều tôi có thể làm."

Ludwig biết mình không thể thuyết phục được Christina.

Cả hai đều phát điên, mỗi người theo cách riêng của mình.

Thuyết phục là không thể ngay từ đầu.

Anh biết rằng giết Christina sẽ chỉ gây ra hỗn loạn lớn hơn.

Vì vậy, họ quyết định chia tay.

Họ phải làm điều đó càng nhanh càng tốt.

Bằng cách đó, anh có thể chiến đấu sớm hơn một chút thay mặt cho những người sẽ chết vì quyết định của Christina.

Christina đã quyết định để mọi người chết.

Tuy nhiên, Ludwig vẫn chưa đi xa đến thế.

"Gửi tôi lại chiến trường."

Nếu không có kẻ Bất diệt, khả năng tử vong trên chiến trường là vô cùng cao.

Như thể điều đó không quan trọng, Ludwig yêu cầu Christina cử anh đi một mình, và cô im lặng nhìn anh.

Cũng như việc Ludwig không thể thuyết phục được Christina thì điều ngược lại cũng đúng.

Anh sẽ không nói thêm bất cứ điều gì về hành động của cô, và cô không thể phá vỡ quyết tâm được đưa ra chiến trường của anh.

“...Được.”

Theo lệnh của Christina, các pháp sư Bất diệt bắt đầu niệm phép.

"Đừng chết cho đến khi kẻ Bất diệt trở lại."

Bằng cách nào đó, những lời của Christina nghe có vẻ buồn cười đối với Ludwig.

Có còn ai đó quý giá với cô ấy không?

Ngay cả trong trạng thái này.

Ngay cả khi đang làm việc này.

Cô ấy vẫn có thể nói rằng cô ấy không mong muốn cái chết của bất cứ ai?

Đó là sự điên rồ và có lẽ là hình ảnh thu nhỏ của bản chất ích kỷ của con người.

"Christina."

Ngay trước khi quá trình dịch chuyển hoàn tất, Ludwig nhìn Christina và nói.

"Cuối cùng, lựa chọn của chúng ta cũng là sai lầm, sai lầm khủng khiếp nhất."

Anh không tìm được câu trả lời đúng.

Anh nhận ra rằng cái gọi là câu trả lời đúng là những câu trả lời sai của từng cá nhân do suy nghĩ của mỗi người tạo ra.

Trước những lựa chọn mà anh đã đưa ra,

Ludwig phải thừa nhận rằng không chỉ bản thân anh mà cả Christina và cả thế giới đã có những lựa chọn sai lầm, đúng như họ vẫn luôn nghi ngờ.

Mọi người đều đã chọn sai câu trả lời.

Những người chọn câu trả lời sai đang đấu tranh với nhau, cho rằng câu trả lời sai của họ gần với câu trả lời đúng hơn.

Đó là những gì đã xảy ra bây giờ.

Giữa những lời nói đầy sự tự giễu và khinh thường của Ludwig,

"Tuy nhiên, câu trả lời sai này mang lại cảm giác hưng phấn."

Thay vì khẳng khẳng rằng câu trả lời sai của mình là đúng, Christina chỉ muốn giải quyết mọi chuyện.

*Loé!

Chẳng bao lâu, Ludwig biến mất với một tia sáng.

Không có kẻ Bất diệt, chỉ một mình.

Ludwig sẽ không chết dễ dàng đâu.

Anh ta đã được ban cho một lá bùa để không chết dễ dàng.

Tất cả những gì cô phải làm là chờ đợi.

Cho đến khi chiến trường lộ ra những kẻ phải giết.

Sau đó, kẻ Bất diệt sẽ quay trở lại chiến trường và bắt đầu đi săn.

Săn quái vật, cũng như Ma vương và Anh hùng.

Nếu chúng cảm thấy tiếc cho những người sắp chết, chúng phải lộ diện sớm hơn.

Khi Christina im lặng chờ đợi tình huống mà cô ấy mong muốn,

Ludwig đã rời đi, và trong phòng thí nghiệm ngậm yên tĩnh chứa đầy kẻ Bất diệt, nơi Anna và Louis đang ngủ,

*Cộp!

*Cộp!

Chẳng mấy chốc, ở đâu đó, những bước chân lặng lẽ bắt đầu vang lên.

*Thud!

*Rầm rầm!

Và rồi, âm thanh kết giới của phòng thí nghiệm phong ấn bị phá hủy bắt đầu vang lên.

Vẻ mặt Christina đanh lại.

Phòng thí nghiệm đã bị khóa.

Sau khi quá trình phát triển của kẻ Bất diệt hoàn tất, không ai được phép vào. Tất cả các Pháp sư Hoàng gia đều đã bị trục xuất, và trong trường hợp có ai đột nhập được, những người lính Bất diệt sẽ bảo vệ phòng thí nghiệm ở nhiều địa điểm khác nhau.

Những âm thanh cô nghe thấy ngụ ý rằng lực lượng Bất diệt đang bị đánh bại.

"..."

Christina chăm chú nhìn vào lối vào khu nghiên cứu dưới lòng đất.

Có ai đó đang đến.

Ai đó đủ mạnh để đánh bại kẻ Bất diệt và vượt qua kết giới.

Rất mạnh mẽ.

Một thực thể.

*Kwaagagang!

Với một vụ nổ gần như một vụ nổ lớn, lối vào bị phong ấn dẫn tới cánh nghiên cứu dưới lòng đất vỡ tan và ai đó đã tiết lộ sự hiện diện của họ.

Christina nhìn người đang bước ra từ đám bụi đang bốc lên.

Đó là một khuôn mặt quen thuộc.

Và một người không có mặt trên chiến trường của Lực lượng Đồng minh.

"...Saviolin Turner."

Christina lặng lẽ lẩm bẩm cái tên đó khi cô nhìn Turner, người đã xuất hiện một mình.

Cô ấy là người phụ nữ giữ danh hiệu kiếm sĩ mạnh nhất thế giới, nhưng cô ấy lại không thể tham gia vào Chiến Tranh Nhân Ma.

Và ngay cả bây giờ, với tư cách là kiếm sĩ mạnh nhất thế giới, cô vẫn không thể tham gia trận chiến cuối cùng.

Cô chợt nghĩ.

Có lẽ đây là số mệnh hoặc một lời nguyền giáng xuống cô.

Không thể chiến đấu ở những nơi mà mọi người đều nhớ đến.

Ở những nơi huy hoàng nhất, nơi cô không thể đứng vững.

Đó có thể là số phận của Saviolin Turner, kiếm sĩ vĩ đại nhất lục địa.

Không phải ở những nơi huy hoàng nhất của Chiến Tranh Nhân Ma.

Cũng như trong trận chiến cuối cùng đánh dấu sự kết thúc của Thảm Hoạ Công.

Không có chỗ cho cô.

Hoàng đế đã gửi thanh kiếm sắc bén nhất của mình đến nơi này.

Một thiên tài bị nguyên rửa sinh ra với số phận không thể chiến đấu ở nơi vinh quang và danh dự ngự trị.

Saviolin Turner lặng lẽ nhắm mắt lại.

"Có phải đây là..."

Ở một nơi mà không ai trên thế giới có thể nhớ đến.

Trong lòng đất tối tăm không có vinh quang và danh dự.

"chiến trường cuối cùng của tôi?"

Cô phải đối mặt với trận chiến khó khăn nhất của mình.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

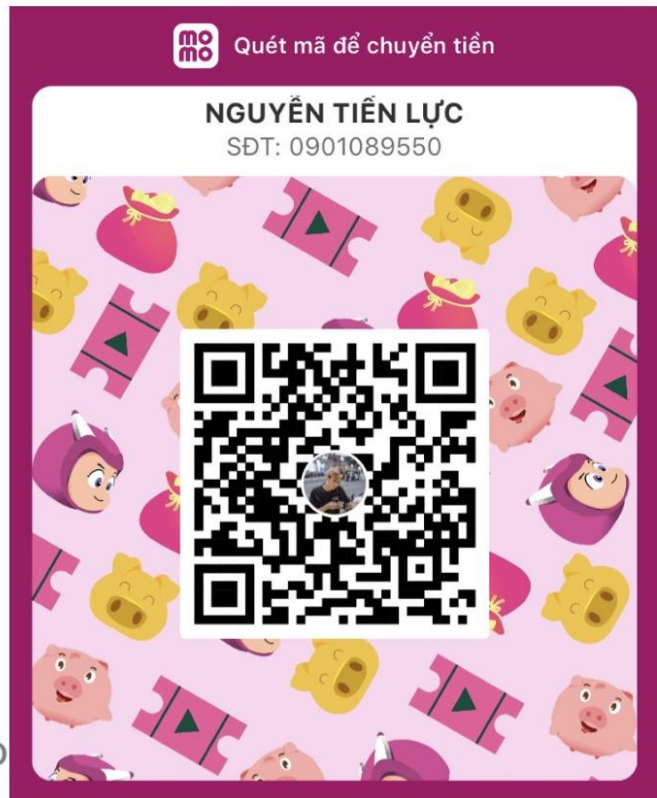
THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading